

Най-сетне отношението на съвременниците към едни тъй грамадни по своите размери, тъй неизмерими по своята дълбочина и тъй фатални по последствията си за един народ събития, не ще бъде от последно значение за бъдещия историк. Един ден, когато днешното поколение ще бъде изправено пред съда на българската история, тя ще иска да знае какво ние, съвременниците, сме мислили, как ние сме реагирали и каква е била и нашата присъда над виновниците за голямото нещастие, което сполетя народа и държавата ни.

Ето защо, не с претенции за една напълно безпристрастна и правилна т. е. историческа преценка, на която моментът, може би, не е още настъпил, а със съзнанието на един съвременник, който се стреми да се доближи до нея, ще се опитам, до колкото ми позволяват силите, да проникна в дълбокия смисъл на тия събития и да кажа своята дума за причините и виновниците на националния и държавен разгром, с който се завърши първия, четиредесет годишен период на нашата най-нова история.

София, Великден, 1923 г.

Авторът